

SUHEJLA AGAJ

REALITETE TË JETUARA

Poezi dhe tregime

Shtëpia Botuese

Libri i m

Pejë, 2025

SUHEJLA AGAJ

REALITETE TË JETUARA

Poezi dhe tregime

Pejë, 2025

Libri im

SUHEJLA AGAJ

REALITETE TË JETUARA

Poezi dhe tregime

Pejë, 2025

Botues:

Shtëpia botuese „Libri Im”

Redaktor:

Rijad BERISHA

Parathënia dhe recensimi:

Merita MURIQI

Rijad BERISHA

Lektor:

Rijad BERISHA

Redaktor teknik:

Xhavit THAÇI

Shtypshkronja:

FAB ADVERTISING - PEJË

SUHEJLA AGAJ

REALITETE TË JETUARA

Poezi dhe tregime

Parathënie

Në duart tuaja gjendet një libër i veçantë, fryt i imagjinatës, përpjekjes dhe pasionit të një vajze të re për shkrimin. Ky libër nuk është vetëm një krijim letrar, por një dëshmi e ëndrrave të një vajzeje që vendosi të ndajë mendimet, emocionet dhe fantazitë e saj për botën që na rrethon.

Për të botuar një libër ka lindur dëshira që në moshën e vogël. Mungesa e përkrahjes ka vonuar pasionin dhe krijimin e saj për të mos u botuar libri deri më sot. Me dëshirën më të madhe, vendosa ta ndihmoj dhe ta përkrah autoren e librit, duke gjetur mbështetje edhe tek disa miq të mi.

Në këto shkrime, çdo fjalë është e mbushur me sinjeritet dhe përkushtim, duke reflektuar pasionin për të krijuar diçka që nuk është vetëm personale, por edhe universale.

Autorja na kujton se krijimtaria dhe talenti mund të shfaqet në çdo hap të jetës, nëse ka vullnet dhe dashuri për artin. Letërsia është art në vete.

Tematika në poezitë e librit trajton madhështinë dhe fuqinë e maleve, detit, stinëve të vitit dhe elementeve të botës reale. Malet paraqiten si një vend qetësie, force dhe reflektimi.

Detin e përshkruan si një botë të paanë dhe të ndërlikuar me mistere dhe ndjenja. Tematika mbi poezitë e stinëve të vitit, vjen si një simbolikë e rilindjes dhe shërimit.

Pas çdo stine paraqitet një dritë gjallërie dhe energjie të re. Përmes figurave letrare që janë: metafora, personifikimi, simboli, epiteti, antiteza, autorja nxjerr në pah lidhjen e pandashme mes njeriut dhe natyrës.

Ky libër është një frymëzim për të gjithë ata që ëndërrojnë e sidomos moshat e autores të cilët mund të kenë talent në krijimet letrare.

Duke i lexuar këto vargje, shpresoj të ndjeni përkushtimin dhe pasionin e saj, si dhe të zbuloni botën e saj unike të mendimeve!

Me shumë respekt dhe urime për arritjen e parë letrare të autores, ju ftoj të udhëtoni në botën që ajo ka krijuar me aq dashuri!

Prof. **Merita MURIQI**

Tregime

Ndjenjë e rrëfim kjo udhë me ndëshkim...

FILLIMI I JETËS

Na ishte një çift i sapomartuar, dy të rinj u bënë bashkë dhe menduan ndërtimin e një familjeje. Ata kishin një dashuri të madhe për njëri-tjetrin dhe jetonin në paqe.

Pas një viti, ata u bënë prindër për herë të parë, ishte gëzimi i parë në familje, kishin lindur një vajzë, ku vajza ishte shumë e vogël, e bukur, kishte dy faqet e kuqe me sy blu dhe emrin ia lanë Bardha. Nëna ia kishte menduar këtë emër, sepse çdo gjë e saj dëshironte të ishte e bardhë, siç e kishte shpirtin e bardhë, në pamje dhe në të gjithë jetën.

Dy prindërit e rinj blenë një shtëpi, ku aty jetuan vetëm ata të tre. Vajzën me kalimin e kohës filluan ta prezantonin me të gjithë familjarët.

Dhe të gjithë i flasin fjalët e njëjta, duke thënë sa e bukur vajza, faqet e kuqe e sytë blu si oqeani, Bardha e vogël...

Prindërit ishin shumë të lumtur dhe kështu vazhdojnë ditët në vijim...

FESTA E PARË

Vajza bëri një muaj dhe prindërit kishin një mendje shumë kreative për vajzën e tyre, ishte fëmija i parë dhe dëshironin ta rrisnin vajzën me mundësitë e llojin e jetesës me gjitha të mirat.

Dhe kështu një javë para se Bardha t'i bënte një muaj, nënës i lindi një ide.

- Hej, vajza jonë Bardha, mbush një muaj pas një jave, apo?!

Po, Bardha jonë mbush një muaj. - tha babai.

Kaluan shpejt një muaj, mendoj që ta bëjmë një festë kur Bardha jonë mbush një muaj. - tha nëna.

Uu, po mirë u kujtove, po, patjetër mund ta bëjmë, mund të ftojme shumë miq dhe familjarë. - tha babai.

Gjatë gjithë asaj jave babai dhe nëna filluan organizimet dhe listën e të ftuarit.

Një natë para festës, ata ftuan familjarët dhe miqtë, e ata të gjithë pranuan të vinin me gëzim madje.

Nëna kishte vendosur të vishej njëjtë me vajzën e saj, kishte veshur një fustan rozë dhe të gjitha zbukurimet e vendit ishin rozë dhe të bardha.

Për shkak se ngjyra rozë ka karakteristikë feminizmin dhe ngjyra e bardhë karakterizon emrin Bardha.

Kodi i veshjes së mysafirëve ishte rroba me ngjyrë të bardhë.

Dhe të nesërmen, asnjë prej mysafirëve nuk i kishte prishur rregullat, ishin veshur bardhë dhe kishin ardhur me buzëqeshje në fytyrë.

Gjithçka shkoi mirë, e sipas planit.

Vajza Bardha, kishte fituar shumë dhurata të bukura e me vlerë.

Por, pas pak, Bardha nuk ndihej mirë, filloi të qajë dhe nëna u shqetësua shumë, ishte nënë për herë të parë dhe nuk dinte si të vepronte. Me babain e dërguan te mjeku. Fatmirësisht ai tha se nuk kishte asgjë për t'u shqetësuar. Dhe ata u qetësuan se vajza tyre nuk kishte probleme shëndetësore.

ZËNKA E PARË NË GJYSMËVIT

Atëherë ne e dimë se një vit ka dymbëdhjetë muaj e Bardha jonë sot mbushi gjysmën e vitit, domethënë gjashtë muaj.

Si gjithnjë në mendjen e prindërve kishte diçka brilante, por babai nuk i jepte krahun për hiçgjë.

Nëna, pas refuzimit të bashkëshortit ishte e shtangur, filloi të bërtiste duke i thënë: „Përse?.. Përse s’do pranosh?! Ne të mos bëjmë asgjë, po kjo është e pamundur, të gjithë njerëzit e dinë, të gjithë, se vajza jonë ka një mendje kreative, kemi mundësi financiare i kemi të gjitha dhe ti nuk do, përse?”

Ai i shtangur nga fjalët e saj tha: „Si? Ti të gjitha i bënë për njerëzit e tjerë, të biesh në qendër të vëmendjes??? Më habite! Ti dhe për vajzën tënde bën këso lloj gjërash.”

Nëna mbeti pa fjalë dhe iku nga dhoma ku ishin bashkë.

Por, në fakt e vërteta ishte ndryshe, fjalët e babait ishin të vërteta që ajo kishte dëshirë të shtirej, por me të vërtetë ishte rritur në një familje të pasur dhe donte të ishte në qendër të vëmendjes, e babai filloi të merrte rrugët e këqija dhe ato fjalë i tha vetëm ta fshihte këtë e të mos bie në sy.

E kështu familja filloi të ndryshonte e të mos ishte familje e mirë tash.

Bardha vogël mbushi gjashtë muaj e vetme këtë herë...

ZËNKAT DHE FILLIMI I TYRE

Pas asaj nate, ku ishte zënka e parë, gjërat filluan të ndryshonin, nuk ishte më familja e lumtur, familje me paqe, tani ishte një shkatërrim i paparë.

Bardha ishte shumë e vogël, e duhet të rritej me dashuri.

Nëna e Bardhës kujdeset për Bardhën vetëm sepse ishte e vogël, e të mos dilte një nënë e keqe në sy të të tjerëve.

Ndërsa babait nuk i interesonte për asgjë, dilte nga shtëpia, kohën më të madhe e hargjonte nëpër rrugë e lokale me njerëz jo të mirë.

Vinte vonë në shtëpi e brenda familjes, pra kuptohet, brenda çiftit kishte zënka çdo ditë në çdo kohë pa u ndalur.

E kështu, me kalimin e kohës, aty sollën një dado të kujdeset për Bardhën, dadoja ishte shumë e mirë, një njeri i butë e i ëmbël, e nëna filloj të mos ishte shumë e pranishme në shtëpi.

Bardha tani ishte dhjetë muajshe, edhe pak kohë mbushte një vit, e deri atëherë nuk dihej se çka ndodhte.

DITËLINDJA E PARË E BARDHËS

Sot, Bardha e ka ditëlindjen, ditën e veçantë të sajën, është ditëlindja e parë e saj.

Këtë herë, ajo e festoi me disa familjarë, por jo në bashkëpunimin e çiftit, pra nënës së Bardhës dhe babait të Bardhës, por pak kohë para ditëlindjes së Bardhës, dadoja i uli bashkë të dy prindërit e ju foli, se si ishin dikur e si tani.

I bindi të bënin diçka për të bijën e tyre, për ditëlindjen e parë të saj. Ata i menduan disa gjëra më thellë, të nervozuar me njëri-tjetrin, pranuan. Dhe dadoja i ndihmoi ata për çdo gjë, për ftesat e të ftuarve, për dekoret, për vendin, për ngjyrat, për gjithçka. Bardha ishte gjithnjë duke buzëqeshur dhe e bukur në gjithçka përreth saj.

Erdhën të gjithë familjarët, e filluan të bënin pyetje e t'ju lindnin dyshimet e tyre. Tani këtë radhë, nëna me Bardhën, nuk ishin të veshura njëjtë dhe të ftuarit pyesnin prindërit se përse s'bënin më festa të veçanta rreth Bardhës?

- Pse dukeni kaq të zemëruar, etj.

Pas gjithë këtyre pyetjeve, babai u zemërua shumë dhe u largua nga festa. Të gjithë mbetën të shtangur, të gjithëve ju vinte keq për Bardhën e vogël, Bardha filloi të qajë, e nëna mbeti në një pozitë shumë të keqe për të gjithë. E mori vajzën dhe iku nga festa, duke i lënë pas të gjitha e të gjithë.

BABAI

Normalisht babai që ndryshe mund të quhet edhe si heroi i një fëmije, është gjëja më e vlefshme që një fëmijë mund të ketë. Ai të do, të ndihmon, të qetëson, të gjitha këto tipare i ka një baba i mirë i shkëlqyer, por jo të gjithë e kanë këtë ndjesi.

Ai është një njeri i besueshëm, mund t'i tregosh gjithçka, por ai s'është si të tjerët, e nuk të gjykon, të ndihmon...

Por, siç e thash nuk e kanë të gjithë këtë ndjesi. Shumë fëmijë nuk e kanë këtë ndjesi, disa nuk e kanë, e kanë të vdekur, disa e kanë, por sillen keq, i kanë rrugët e këqija.

Një prej këtyre fëmijëve është Bardha, babai i Bardhës, kishte marrë një jetë të keqe, nuk ishte i dashur për familje, e kishte hyrë në një punë të keqe, kishte shumë para hua (borgje) dhe nuk dinte si t'ia bënte, vinte vonë natën në shtëpi dhe nuk kalonte kohë aspak afër familjes dhe vajzës së saj, Bardhës.

Një natë u kthye në shtëpi, e pa Bardhën, tani Bardha ishte rritur dhe ishte pesë vjeçare, ajo tashmë ecte e fliste, e pyeti babain se pse nuk qëndronte në shtëpi?

- Nuk kam zgjidhje tjetër dhe e përqafoi me lot në sy.

NËNA

Sikurse babai edhe nëna të ishin në jetë njerëzit më të veçantë në botë, më të dashurit, më me vlera, më të besueshmit, me të gjitha të mirat!

Ajo sikurse e përmenda te babai, mund të të ndihmojë për të gjitha problemet që ke, t'i rregullon, por pa të gjykuar... Ajo ka një emër të shenjtë, por jo të gjithë janë të mirë, pra jo të gjithë janë njerëz të mirë, nëse njerëzit nuk janë të mirë, atëherë asnjë vlerë nuk do i ndryshojë për të mirë, vlera më e mirë është të bëhesh prind, por jo të gjithë e respektojnë atë...!

Kjo është fjalë e rëndë, por jeta na tregon të vërtetën dhe një fjalë popullore thotë: „E vërteta dhe realiteti gjithmonë dhemb...”

Jeta na i ka treguar të gjitha, të gjitha.

Kështu është nëna e Bardhës, ajo ka botën e saj, ndryshe nga të tjerat, nëna, ajo jeton për opinionin e të tjerëve...

Mendon vetëm të jetë në qendër të vëmendjes.

Dëshirojmë shumë përmirësim për të, ajo ka në dorë jetën e Bardhës sepse është e vogël!

BARDHA

Tani fëmijët janë njerëz, njerëz të vegjël...

Pra, të gjithë kanë një familje, sa janë njerëz të vegjël, pra ata kanë fëmijërinë e tyre, ku mësojnë gjërat primare për jetën e tyre, por kush ua mëson gjërat?

Prindërit e familja ua mësojnë gjërat si të jetë një familjar i mirë, por të mos harrojmë edhe kujdesin derisa të rriten, e merakun derisa të vdesin...

Pas disa vitesh vie shkolla ku të mësojnë, edukojnë e të kujdesen për neve si familjarë.

Pasi që të rriten njerëzit e vegjël, do bëhen njerëz të mëdhenj, të zotët e vetes, e kështu ata krijojnë një familje. Gjërat janë të gjitha reciproke, jo vetëm për neve, por për të gjithë njerëzit anembanë botës...

Është një karakteristikë e përbashkët për të gjithë njerëzit në botë, gjë e bekuar dhe e veçantë, ku zhvillohemi ne e njerëzimi...

Kështu Bardha ishte një vajzë e vogël ishte gjashtë vjeç e gati për të shkuar në shkollë, kishte ca probleme, por nuk i pësonte ajo të gjitha, por disa...

Ne shpresojmë e besojmë në Bardhën!!!

BARDHA U RRIT

Pas shumë e shumë vitesh Bardha ndryshoi, u rrit, e kishte kryer shkollën dhe tashmë ajo ishte një grua e re...

Ajo ishte rritur me dadon e saj, ku edhe ishte afruar më shumë se me nënën biologjike...

Ajo e shihte familjen sesi ishte shkatërruar, por çoi kokën lart dhe ndërroi qytetin, u punësua dhe u bë një ndër vajzat më të suksesshme të atij shteti.

Babai dhe nëna ishin plakur, por e kuptuan gabimin e ishte shumë vonë, shumë...

Poezi

Gjithçka e nisur në heshtje...

MANASTIRI

Manastiri qytet i vjetër
Me rrënjë thellë në tokë të etur
Fjalët u hodhën si gurë të ftohtë
Në Kuvend Alfabeti në një natë të ngrohtë

Shkrim e këngë në zëra të butë
Në kalldrëme ecin gjurmët e stuhive të urta
Kullat e tua dëshmitare të kohës
Ruajnë kujtimet e zjarrit e të votrës

Oh Manastir o zemër shqiptare
Në ty gjuhët tona morën formën e parë
Një abetare një dritë në terr
Një hap përpara një flamur në erë

Në çdo shkronjë një kujtim gjallon
Manastiri rron në zemra jehon
Përgjithmonë në histori qëndron
Si atdheu i fjalës që kurrë nuk harron

DITA E ALFABETIT

Për kongresin tonë

Dita e bukur e alfabetit tonë

Ai u shfaq te ne

Sikur lulja në dhe

Plot 36-të shkronja si 36-të lule

E secila më e bukur se tjetra

Me formë e rëndësi

Na mbushin fletat me plot bukuri

E kur ato bashkohen

Na japin fjalët më madhështore

Prej nëntorit '1908

Fjalët u kthyen në t'vërtetë

Por më e mira e së mirës

Se sot shkronjat rrojnë si dikur

Shkronjat shqipe në nëntor kanë ardhë

Ai qe Kongresi i Manastirit shkronjat na i ka falë...

QETËSIA

Në qetësi shpirti gjen paqe
Mendja udhëton përmes ndjesive
Në heshtje ndjenje çaste të pastërta
Ku çdo ndjenjë është e thellë dhe e qetë

Larg zhurmës ngadalë vjen drita
Si një rreze që mbush çdo hap
Qetësia është një det i pastër
Që përqafton çdo gjë që preket nga shpirti i hapur

GUXIMI

Guximi është flaka që ndez shpresën
Pavarësisht erërave që fryejnë me fuqi
Është hapi i parë në terr
Kur asnjë dritë nuk duket në horizont

Ai është zëri që thërret kur heshtja mbulon gjithçka
Një forcë që na shtyen të ngrihemi
Për të luftuar me frikën dhe pasigurinë
Për të kapërcyer çdo barrierë dhe të fluturojmë

MOTIVI

Motivi është shpresa

Na shtyen përpara

Një flakë që ndizet

Një ëndërr që kurrë s'ndalet

Në zemër e mbajmë

Në zemër e ruajmë

Motivi na udhëzon

Çdo pengesë e kapërcejmë

Një forcë e shprehur por e fuqishme

Na mban të ngritur për çdo qëllim

Motivi është ajo arsyeja që na bën të ecim

Në çdo hap ai na bën të besojmë e të arrihem

KOHA

Koha kalon si një lumë i shpejtë
Hapat shihen por kujtimet mbetin
Çdo çast ikën çdo moment humbet
Koha është e shtrenjtë
S'ndalet kurrë

FILLIMI I RI

Një fillim i ri si agim i artë

Shpresat më ngjiten

S'ka kthim të gjatë

Hapat e mi mbi tokë të pashkelur

Një Botë e Re me diell të pashuar

Lë pas të vjetrën dhimbjet i shkëlq

E ardhmja më pret me krahë plot gulç

Një faqe e bardhë një rrugë me dritë

Një fillim i ri për shpirtin e ngrirë

HESHTJA VAZHDON

Heshtja vazhdon si hije e gjatë
Në mes të dyjave ftohtësi e ngrohtë

Fjalët e humbura si gjethe në erë
Shpriti i lodhur mbetet i mjerë

Heshtja vazhdon por zemra thërret
Një zë që s'del me dhembje të fshehtë

Ndoshta një ditë kjo heshtje do të thyhet
Sot mbetet plagë që s'po shuhet kurrë

VETMIA

Vetmia si lule e shkretë

E thatë e pashpresë

Ndjesi bosh

Vetëm mendim kot

Po ndoshta s'jam e vetmuar

Kam të gjithë vërdallë

Po s'kam njeriun

Që do të doja ta puthja në ballë

VETËBESIMI

Vetëbesimi është fuqia që rrjedh

Një zë kurrë nuk hesht

Gjithmonë ngrihet

Në zemër në shpirt ndrit

Na bën të ecim kur rruga është e ngrirë

Është ajo që thotë unë mundem

Një forcë që thyen çdo barrierë

Vetëbesimi është krah që na ngreh

Një udhë që të shpie drejt çdo arritjeje

FORCE

Forca është ajo që na mbanë të ngjitur

Në moment kur bota duket e ngrirë

Një zemër e shpirt ajo rritë pafund

Një burim pamabrim që nuk thyen kurrë

Forca është besimi në vetvete

Një dritë që shpërthen edhe në errësirë

Ajo na udhëheq përtej çdo sprove

Për të arritur çdo ëndërr

Për çdo horizont të ri...

DORËZIMI

Dorëzimi është një hije që mbulon shpirtin

Një plagë e thellë që nuk gjen shërim

Kur shpresat bien kur forca shënon

Një ndjenjë që na ndalon dhe na hesht

Por dorëzimi është vetëm një moment i shuar

Një shpërthim i dhimbjes që kalon

Në fund gjejmë forcën për t'u ringritur

E çdo rënie mëson ringritjen

Përsëri...

FUNDI IM

Erdhi fundi im si një ditë pa diell

Hapat e fundit shuhen s'ka më ndriçim

Në errësirë humba pakthim

Në histori që përfundoi një shpresë e ftohtë

Fjalët janë shuar s'ka më të thëna

Një fund që nuk ndalet një plagë që dhemb

Erdhi fundi im por kujtumet ngelin

Një jetë që iku pa shpresë për t'u kthyer

LOTI

Një pikë e qetë e heshtur rrjedh
Më shumë flet se mijëra fjalë
Një zemër fsheh një dhimbje të thellë
Një botë e vogël brenda saj ndalet

E unë mërzitur fshij me duart e mia
Po tani nga shumë mërzi as loti nuk del
Ah sa do të doja...
Që duart e mia të mos prekin lot kurrë

MËRZIA

Mbi dritare bie shi
Si puthje e ftohtë pa dashuri
Heshtja mbyll çdo hap të largët

Nata zgjatet si një mall i zvarrët
Zemra fle por s'gjen qetësi
Veç një zë i largët s'më flet tani

Në vorbullën e kohës
Gjithçka venitet
Mërzia rritet e paemër mbetet

FITORE

Fitore është drita që shndrit pas stuhive

Një shpërblim për çdo mund e përpjekje

Një shenjë e forcës s'ndalet

Një ëndërr e arritur pas çdo sakrifice

Në duar mbajmë frutat e punës së madhe

Një ngjitje e gjatë një rrugë pafund

Fitore është shpërblimi për ata që besojnë

Një lavdërim për ata që kurrë nuk dorëzohen

UJI

Uji rrjedh i qetë dhe i pafund
Përshkon lumenj dete e oqeane të thella
Shpërthen me furinë e shpejtësisë
Por gjithmonë rikthehet në qetësi në dritë

Ai pasqyron qiellin ndriçon natën
Ndërsa hapat e tij të padukshëm ndjehen gjithkund
Në çdo pikë çdo valë që shkel brigjet
Është jetë është pasion është paqe dhe ngushëllim

Një pasqyre e shpirtit në gjendje të rrjedhshme
Uji na thotë: „lëvizni, por mos harroni të jini të qetë...”

DRITA

Drita shndrit në fund të tunelit
Një premtim për një tjetër fillim
Ajo shpërthen shkrien terrin
Dhe zemrat mbush me ngrohtësi

Ne çdo rreze një shpresë e re
Një ndjenjë që i nënshtrohet çdo frike
Drita na tregon se pas çdo nate
Një agim i ri na pret me buzëqeshje

BOTA IME

Bota ime është një hapësirë e mbushur me ëndrra

Vend ku lotët bëhen yje dhe buzëqeshja diell

Aty ku çdo hap sjell një mundësi të re

Dhe çdo dhimbje shndërrohet në forcë

Që nuk njeh kufi

PËR FRYMËMARRJEN TIME

Jam e dashuruar në çdo frymëmarrje time
Shqetësuar nga kujtimet sytë që ngrohen
Dikush në zemrën time ka lënë shenja
Një ndjenjë e qetë po aq e fuqishme

Çdo fjalë e thënë është një melodi
Dhe unë fluturoj me ty në shpirtin tim
Në përqafimin e saj ndjej paqen
Të dua pafund në çdo moment në çdo hap

BESIMI

Besimi është dritë në errësirë
Një forcë që na udhëheq përpara
Në zemra flakëron në shpirt ngrohtësi
Na mbush me shpresë paqe e gëzim

Një besim që nuk trembet nga stuhitë
Një forcë e heshtur që s'ndalet kurrë
Në çdo hap ai na jep udhëzim
Besimi është rruga drejt një jete të vërtetë

UDHËTIM I PASHPJEGUAR

Jeta është një udhëtim i pashpjeguar

Një rrugë pa hartë pa vend

Çdo hap një mister çdo kthesë një mësim

Në çdo frymëmarrje një mundësi e re

Jeta është si një lumë që rrjedh

Dikur qetë dikur tërbuar

Na sjell dashuri dhimbje gëzim e hidhërim

Po gjithmonë vazhdon pa u ndalur

Ajo është një histori që shkruhet vetë

Ne çdo ditë në çdo gjest

Një pasqyrë e asaj që jemi

Një pasqyre që na tregon se kush mund të bëhemi

Jeta nuk pyet për gabime

Përkundrazi na mëson të rritemi

Të duam të humbasim të ngrihemi

Dhe të besojmë se çdo ditë është një mundësi e re

Dashuri e ndjesi këto emociione...

LULET

Lulet që çelin në mëngjesin e hershëm
Ngjyrat e tyre janë si ëndrra të çmendura
Petale të buta që kërkojnë diellin
Ne çdo frymëmarrje një premtim i ri jete

Aromat që shpërndahen në ajër
Sikur të mbajnë sekretet e tokës

Secila lule është një poezi e heshtur

Një shenjë dashurie që ka zënë rrënjë të thella

Por edhe ato si çdo gjë vyshken
Por para se të fiken mbajnë një shëmbëlltyrë
Si çdo lule për çdo një çast
Ne bëjmë të besojmë në bukurinë e padukshme

ARSIMTARJA

Ajo që jetën ma tregon
Ajo që të mirën ma mëson
Ajo që më do si femijën e saj
E rrugën ma mëson më të mbarë

Ku nuk gjej qetësi
Shkoj tek ajo me shpejtësi
E që të mirën ma tregon
Pa gënjeshtër më don

Moj e mira arsimtare
Si ty nuk gjej kurrë fare
Si nënë të dytë të shoh
Si ty askënd tjetër s'e njoh

NJERIU I DASHURUAR

Në çdo hap zemra ime të thërret
Per ty çdo mendim është një kujtim i ndritur
Ku sytë e tu më shikojnë bota hesht
Dhe çdo frikë ikën përballen me dritë e dashuri

Zëri yt si melodi në ajër
Një tingull që mbush shpirtin tim
Ne çdo fjalë çdo prekje çdo vështrim
Unë shoh një botë që është vetëm e jona

Mund të mos kemi shumë por çdo gjë që kam
E jap për ty për dashurinë që lind
Nuk është një ndjenjë që kalon
Është një zjarr që digjet dhe nuk shuhet asnjëherë

Çdo ditë po e duam më shumë
Një udhëtim që s'ka fund por ka shumë dëshirë
Për ty personi im dashuruar
Në çdo hap të jetës ti do të jesh me mua
Gjithmonë...

YLBER NGJYRASH

Dashuria jonë është si ylber
Që lind pas shiut shndrit në qiell të hapur
Çdo ngjyrë e saj flet për ne
Një lidhje e thellë që nuk ka fund

Në çdo hap ndjejmë njëri-tjetrin
Si dy zëra që shkrijnë një melodi të qetë
Kjo dashuri është më shumë se fjala
Është shikimi prekja paqja në zemrat tona

Nuk ka kohë që mund ta ndal
Sepse dashuria jonë është një flamur i ngritur
Derisa të kthehet në një legjendë

EMOCIONE

Emocionet janë si valë që vijnë dhe shkojnë
Një shpërthim ndjesish që shpesh nuk kuptohen
Gëzimi që ngroh dhimbje që dhemb

Çdo ndjenjë është një botë
Brenda nesh lind
Në sytë tanë reflektohen Pasionet e Fshehta
Lufta me veten shpirt kërkon

Emocionet janë stuhitë që na ndjekin
Por edhe qetësia që na gjen pas çdo rrethimi

VETËM VDEKJA NA NDANË

Vetëm vdekja na ndanë kurse dashuria jonë

Është dritë që nuk mund të shuhet

Në çdo frymëmarrje të jetës sonë

Një e ardhme e ndritur që asgjë nuk mund ta thyej

Kur duam njëri-tjetrin çdo pengesë bëhet e vogël

Edhe kur hënën e mbulon errësira

Një prekje duarsh është shpresa

Një shikim mjafton për të parë dritën që nuk vdes

Po vetëm vdekja do të na ndajë

Zemrat tona do të rrojnë gjithmonë

Përjetësisht të lidhura të pandashme

Në një dashuri që kalon kufijtë e jetës...

DASHURIA

Dashuria si yll në mes të natës
Ngroh zemrën ndriçon errësirën e Fatës
Një fjalë e ëmbël një prekje pa zë
Në shpirt lulëzon si pranvera në dhe

Është zjarr që s'fiket uji që rrjedh
Një ëndërr e gjallë që kurrë s'bëhet fletë
Në sy ajo fshihet në zemër qëndron
Dashuria – një botë që gjithçka mbush plot

TË DASHURUARIT

Të dashuruarit fluturojnë si zogj në qiell
Me sy plot dritë me zemra që ndezin zjarr

Në çdo prekje një magji që ndodh
Një botë e re lind kur ata janë pranë

Dashuria e tyre është një këngë e qetë
Një valë që mbush shpirtin me ngrohtësi

Në çdo fjalë një botë pafund
Të dashurit janë yje që ndriçojnë pafund

NJËRI-TJETRIN

Ne jemi dy që jemi një
Si hëna dhe dielli që ndajnë qiellin
Këtu pranë njëri-tjetrit ndjejmë fuqinë
E dashurisë që asnjëherë nuk fiket

Njëri për tjetrin jemi një reflektim
Një dëshirë që rritet çdo ditë
Në sytë e tu shoh botën time
Dhe në zemrën time unë jam gjithçka për ty

E fortë e brishtë dashuria jonë
Një lidhje që kalon çdo kufi
Asnjëherë nuk do të jemi të ndarë
Se për njëri-tjetrin ne jemi gjithçka...

DASHHURI E URREJTJE

Dashuria jonë një zjarr që digjet
Një ëndërr e ëmbël që shpesh braktiset
Si lumi që rrjedh me shpejtësi
Herë sjell qetësi herë na mbush me marrëzi

Urrejtja jonë një hije në terr
Që ngrihet mes nesh si mur i vjetër
Fjalët e thëna të mprehta si thikat
Na largojnë larg por prapë nuk fiken

Mes dashurisë dhe urrejtjes qëndrojmë
Një luftë e heshtur një botë ku jetojmë
Por në fund të ditës ti dhe unë
Jemi të lidhur ndoshta përjetësisht në gjumë

PAQE PËR EMOCIONET

Në sytë e tu gjej paqen

Në buzët e tua gjej jetën

Çdo prekje e jotja më bën të fluturoj

Çdo fjalë më bën te ndiej botën

Dashuria nuk ka kufi

Është dritë që ndriçon errësirën

Është ngrohtësi në ditët e ftohta

Një ndjenjë që kurrë nuk plaket

Kur jemi së bashku bota hesht

Është vetëm në gjithçka bëhet e bukur

Dashuria jote është melodia që degjoj

Dhe zemra ime është konti i saj

Ajo është më shumë se fjalë

Është një ndjenjë që shpërthen

Një udhëtim që nuk ka fund

Dashuria është gjithçka që ne jemi

JETA IME

Jeta ime një rrugë pafund

E mbushur me dritë dhe hije që ndodhin

Hapat e mi janë shenja në dhe

Një udhë që kërkon pa e ditur ku shkon

ARI

Ari si diell na ndriçon qiellin
Shkëlqen në errësirë në çdo çast e dhimbje
Një pasuri fshehur brenda dheut
Një thesar i artë që kërkohet
Shpesh mbetet i padukshëm
I artë i shenjtë një ngjyrë e ngrohtë
Në duar të pasura por shpesh të humbura
Ari është shenjë e ëndrrës dhe lakmisë
Por në thelb mbetet premtim i thyer

NËNA

S'ka si Nëna si njeri
Të jep bukë e dituri
Të jep ujë të mëson
Ti pa nënën s'ke ku shkon

Veç ajo të do vërtetë
Duaje nënën sa të ketë jetë
Asnjëherë mos e lëndo
Asnjëherë mos i thuaj jo

Mos e bëj nënën të qajë
Ajo jep jetën për fëmijët e saj
Ne duhet t'i duam pakufi
Përgjithmonë me ty do të rri

FAMILJA

Familja është strehë është dritë në stuhi
Është vendi ku zemra gjen paqe dhe ngrohtësi
Një botë e vogël me dashuri të madhe
Me kujtime të çmuara që s'harrohen kurrë fare

Në sytë e prindërve shkëlqen një kujdes
Në buzëqeshjen e fëmijëve ka diell e shpresë
Motrat dhe vëllezërit një lidhje e shenjtë
Si degë të së njëjtës pemë të fortë e të shenjtë

Në çdo shtëpi ka zëra që këndojnë e qeshin
Ka këshilla të urta dhe zemra që presin
Të bashkuar kalojnë çdo sfidë çdo mal
Familja është forca që s'mund të ndahet gjallë

Kur jeta të lodhë dhe rrugët të humbasin
Familja të pret të ndihmon të ringrihesh
Një bekim i pavdekshëm në çdo frymëmarrje
Familja është një pasuri një zemër që fal dashje

FUNDVITI

Fundviti troket me hapa të lehtë

Në dritare zbret bora si fletë

Ora numëron ditët që shkojnë

Vitet si valë kujtime lavdojnë

Dritat vezullojnë në çdo cep të qytetit

Me gëzim përshëndesim fundin e vitit

Tryeza mbushet me miq dhe familjarë

Duke uruar një vit sa më të mbarë

Malli për shpresat që nuk u realizuan

Por ëndrrat e reja kurrë nuk pushojnë

Në zemra gëlojnë premtimet e ruajtura

Një Vit i Ri që do të na bashkojë

Zjarri ngroh shtëpitë fjalët përqafojnë

Ndërsa fishekzjarret në qiell lotojnë

Fundviti është fund por edhe një fillim

Një ftesë për jetën për shpirtin që ndriçon

VITI I RI

Viti i ri vjen me drita dhe gëzim
Një faqe e re plot shpresa pa thërrime
Çdo ëndërr zgjohet çdo hap është i ri
Një fillim që na udhëheq përpara
Nëpër qiell të lartë si yll i ngrohtë

Dritat shkëlqejnë buzëqeshja lind
Një vit që hap portën për çdo mundësi
Le të jetë ky vit një udhë pafund
Plot shpresë dashuri dhe lumturi në çdo moment...

LIBRI IM

Libri im është një shok besnik

Prej tij s'ndahem kurrë

Trim e fisnik

Me të kam m'u mburrë

Libri im i mirë

Është një dëshirë

Jetën ma tregon

Të reja më mëson

LIBRAT

Librat flasin pa fjalë

Në faqe fshehin botë të tëra

Secili rresht një udhëtim

Në mendje mbijnë ide edhe ëndrra

Një botë e pafund e krijuar prej letre

Ku çdo personazh është një mik i ri

Ne çdo faqe një shpërthim njohurie

Librat janë dritë që udhëheqin në errësirë

DITA DHE NATA

Dita lind me rreze flori
Me zhurmë zogjësh dhe dritë në sy
Era ledhaton me butësi
Çdo gjë gjallëron me melodi

Natën heshtja mbulon me qetësi
Yjet ndriçojnë si margaritarë
Hëna ngrihet me plot madhështi
Shpirtat pushojnë në ëndërrtarë

Dita sjell jetë punë dhe zjarr
Ngjyra e gjallëri në çdo skaj
Nata qetëson çdo hap të ndarë
Një prehje e ëmbël një hap i saj

Mes ditës dhe natës vallëzon një shpresë
Një ritëm i përjetshëm që kurrë s'pushon
Një cikël që mbush botën dhe ngjesh
Me jetë me ëndrra përjetësisht vazhdon...

NATA

Nata zbret me heshtje dhe qetësi
Yjet ndriçojnë si sy që shohin thellë
Hëna rrezaton me dritë të butë
Një botë e re e mbushur me ëndrra dhe shpresa

Në errësirë gjendet paqja e shpirtit
Çdo tingull i largët është një melodi
Nata është mister një udhë pafund
Ku çdo ëndërr ec pa ndaluar asnjëherë

KËNGA

Kënga është tingulli që prek zemrën
Një melodi që ndjenjat zgjon
Në çdo natë një histori rrethon
Fjalët fluturojnë në ajër e shkëlqejnë diellin

Kënga na lidh na bën të jetojmë
Me çdo strofë shpirtin e ngrohim
Është shpresë që rrjedh si lumë
Në çdo këngë gjendet një botë e lumtur
Një humbje dhe një fitore

HËNA

E bukura jonë

Një dhe e vetmja jonë

Ajo që çdo natë na shndrit

E neve jetët na mbush me plot hijeshi

Besnikja jonë

Çdo natë në të njëjtin vend

Na dëgjon lutjet pa rend

Shumë sekrete di

Shumë emocione përjeton

Hëna jonë e bukur

Zemrat na ndriçon

DIMRI

Dimri zbret me fletë të bardha
Era këndon ndër degët e thata
Bora mbulon çdo shteg çdo prag
Qetësi e ftohtë një botë me magji

Në oxhak flaka ngroh me zjarr
Dritarja me avull qiell i vrarë
Dimri sjell heshtje paqe të rrallë
Një përrallë e bardhë në çdo cep që ndal

MACET

Macet e mira

Të bukura të dëlira

Të gjitha format

Të mëdha kotele jetën ma mbushën me probleme

Por jo probleme të mëdha

Probleme të këndshme

Lozonjare e të vogla

Macet e mira të vogla

DETI

Deti është një botë e pafund

Me valë që kërcënojnë dhe puthin brigjet

Një mister i thellë një qetësi e paprekur

Ku vala mbart histori që s'kanë fund

Në ujërat e tij ëndrrat shuhën dhe lindin

Gjithçka është e lëvizshme gjithçka është e ndryshueshme

Deti është dashuri dhe dhimbje njëkohësisht

Një shenjë e natyrës që gjithmonë do të mbetet i paharruar

PRANVERA

Pranvera vjen me ngjyra dhe shpresa
Bimët lulëzojnë një ajër i freskët që na mbush
Në çdo degë një zog që këndon
Një botë e re që ngjallet nga gjumi i dimrit

Dielli ngroh dhe zemra ngjallet
Një ndjenjë e lehtë që gjithçka shëron
Pranvera është e lehtë që gjithçka shëron
Një premtim për një sezonë të re plot ngjyra e drita

MALET

Malet ngrihen në qiell të fuqishëm dhe të qetë
Një përfaqim i natyrës ku ajri është i pastër dhe i freskët
Këmbët lëvizin me mund por shpirti ngihet lart
Për çdo majë një ëndërr e re
Një horizont i panjohur

Në majat e maleve heshtja ka forcën e vet
Një botë e qetë ku çdo zë bëhet i vogël
Malet janë pasqyre e shpirtit të forta dhe të pakthyeshme
Një udhë për ata që kërkojnë të shohin përtej çdo kufiri

SHIKIMI

Shikimi është drita e heshtur
Një pasqyrë që flet pa zë
Ajo kap çdo detaj të botës
Duke shpalosur ndjesi që vetëm ajo di t'i nxjerr

Sytë janë porta të shpirtit
Atje ku çdo emocion merr formë
Në një shikim çdo histori mund të nis
Një moment që mbetet perjetësisht i gjallë

Mund të shohësh shumë gjëra
Por më e bukura është ajo që nuk shihet
Një ndjenjë që ndodh në heshtje
Dhe mbetet në shpirt si një kujtim i bukur

INATI

Inati është zjarr që djeg pa zhurmë
Një plagë që hapet në shpirt dhe nuk mbyllet lehtë
Ai vjen si një stuhi e papritur
Dhe të lë me zemër të shkrumbuar pa paqe

Një ndjenjë që shkatërron gjithçka përreth
Që trillon megjullën mbi çdo mendim të qartë
Në të gjithçka bëhet e errët
Dhe asnjë dritë nuk mund të depërtojë për të shpëtuar

Por kur kalon si pas çdo stuhie
Mbetet vetëm i lodhur i zbrazur
Kujtimi i tij do të kujtojë
Se inati është vetëm një hije që vjen e kalon...

MENDJA

Mendja e qetë si det pa dallgë
Nën yje që ndriçojnë të gjitha rrugët
Dhe kur zhurmat e botës shuhen
Ajo gjen rrugën pa frikë pa mëdyshje

Çdo mendim një farë e një peme
Krijon botë nga asgjëja si magji e thjeshtë
Në heshtje ajo flet e kuptuar e paevitueshme
Mendjen e paqen të pafundme

Gënjeshtra, kjo mbretëreshë e çdo syri...

MISTERI

Misteri fshihet në errësiren e natës

Një hije që leviz pa lënë gjurmë

Të fshehtat që flenë në thellësinë e mendjes

Një pyetje pa përgjigje që kërkon të zbulohet

Si yjet që shkëlqejnë larg të paaftë

Ai na thërret por asnjëherë nuk na tregon gjithçka

Çdo hap që bëjmë çdo fjalë që themi

Ndjenjë e fshehtë që na ndjek pa pushim

Një labirint i ndërtuar me hije dhe drita

Diku aty mendojmë se e kuptojmë

Por pikërisht kur mendojmë se kemi zbuluar

Misteri lëshon një tjetër të papritur

GËNJESHTRA

Gënjeshtra si flutur që fluturon natën
Me krahë të arta shndrit dhe ndriçon
Fsheh pas vete një botë të errët
Një të vertetë që hesht dhe s'ka emër

Me fjalë të ëmbla të vjetra të njohura
Luan me shpirt ndjenjat e trazuara
Nuk ka rregulla nuk ka kufij
Gënjeshtra është mbretëreshë e çdo syri

E sa herë në i besojmë dhe e ndjekim
Humbim rrugën shpesh pa e kuptuar
Ndërsa ajo qesh dhe shikon tutje
Në errësirën e së vërtetës së humbur përjetë

ERRËSIRA

Erërat e natës vijnë ngadalë

E errësirat shtrëngojnë çdo hap

Hënën fsheh një e ndalur

Dhe heshtja mbretëron pa zë

ARROGANCA

Arroganca është një mal pa majë
Që mendon se prek qiellin por rri e palëvizur
Fjalët që fluturojnë si flaka të mprehta të egra
Si të kuptuar që nuk duan të prekin asnjë rrugë tjetër

Sytë e ngritur pa para se nën këmbë ka toka
Një shpërfillje e thjeshtë ndaj asaj që është e vërtetë
Nje iluzion që fshihet pas çdo fjale të madhe
Për të maskuar frikën që tremb shpirtin

Por një ditë do te bie
Arroganca nuk qëndron dot përjetë
Si re që mbulon diellin për pak
Por që gjithmonë do te shpërthejë dhe do të ikin

NDARJA

Po shkojmë dy rrugëve të ndara
Si dy yje që kanë humbur dritën
Çdo hap që hesht më sjell një dhimbje
Në zemrën time ndarja është plagë që nuk mbyllet

Fjalët që dikur ishin melodi
Sot janë thjesht heshtje boshllëk
Ajo buzëqeshje që më mbushte shpirtin
Tani është kujtim i një kohe që iku

Kur do të ndalojmë së trondituri
Ku do të arrijmë ta lëmë pas këtë hidhërim
Dashuria jonë që flakëroi njëherë
Sot shuhet në errësirë e një ndarje të hidhur

Por ndoshta kjo është pjesë e jetës
Një udhëtim që na mëson të rritemi
Ndarja është vetëm një kapitull
Një hap përpara edhe pse i vështirë
Në këtë libër që quhet **jetë**

NËNÇMIMI

Nençmimi i fjalëve si gurë në rrugë
I hedhur me qëllim pa menduar për plagë
Thonë se një fjalë është e thjeshtë dhe e lehtë
Por ajo shkatërron pa e ndier thellësinë

Sytë që shohin zemrat që lëndojnë
Kur fjalët që na thonë janë hije që shpërthejnë
Çdo gojë që ngreh bëhet helmi i papërshkruar
Dhe zemra e nënçmuar mbetet përherë e thyer

XHELOZIA

Xhelozia një shpirt i ndezur
Një zjarr që brenda digjet pafund
Mendimet janë
sikur brisqe të mprehta
Që shpojnë çdo ndjenjë çdo fjalë të thënë

Një vështrim i humbur i dyshimtë
Një hije që ndihet në çdo hap
Kur zemra ka frikë të humbas
Të gjithë duken si kërcënim si rrezik

Por xhelozia e shurdhër dhe e verbër
Humbet në labirintin e mendimeve
Ndërsa bota vazhdon pa kuptuar
Se ajo që lind nga dyshimet është varri i dashurisë

FRIKA

Frika është një hije që na ndjek
Përmes rrugëve të errëta të mendjes
Ajo mbjell dyshime ngreh mure
Por nuk mund të jetë më e fortë se guximi

Ne çdo hap të frikës një mësim
Një sfidë që kalojmë pa e ditur
Sepse kur ndeshemi me frikën
Një pjesë e saj humb dhe ne bëhemi më të fortë

HUMBJE

Në sytë e tu kam humbur

Një botë që s'ka fund

Shpërthim yjesh dhe detesh

Gjithçka që unë dua është aty thellë pafund

Çdo shikim çdo ndritshmëri

Një pasqyre e shpirtit tënd

Në të gjej të vërtetën

Aty gjithçka ka kuptim pa ndalur

Sytë e tu janë stuhia që më qetëson

Dhe dielli që më ngroh

Ne çdo ngjyrë që mbajnë

Gjej paqe gjej shpresë gjej dashuri

VALË

Ndjenjat janë si valë në det

Luhaten thellë nganjëherë përplasen

Të gëzuara të trishtuara të forta të brishta

Në shpirt si një pasqyre që pasqyron dritën e errët

E dashura është një ndjenjë që ngroh

Si dielli i pasdites që ndriçon çdo hap

Por kur dhimbja hyn pa trokitur

Çdo gjë ndjehet si shkarje në errësirë

Dhe si ndihesh ti tani në mes këtyre valëve

MËSHIRA

Mëshira si më i miri emocion
Ku ne e mendojmë
E shpesh rrezikojmë...
Fatin tonë s'e dimë po presim një kthim të mirë

Humanitet më shumë tregojmë
Të mirëqena mendimet i realizojmë
Një të mirë prej tjetrit presim
Të ndihemi edhe ne për së vërteti

Të vertetën duam ta shijojmë
Të na kthehet e mira siç e mendojmë

Rijad BERISHA:

Mesazhi kumbues e çiltërues

1

Poetja dhe tregimtarja Suhejla AGAJ, në këtë libër të parë poetik e rrëfyes, na tregon se secila idiomë e jetës mundëson një rrëfim të një nagjarjeje që parakusht e ka pjesën më të rëndësishme të akteve njerëzore, ku në këtë libër e kemi një pjekuri të çiltër të rrëfimit, të vargut dhe të të gjitha çasteve që e kushtëzojnë poeten deri te një frymëzim dimensionesh e kulturash të laryshive preokupuese e tematike. Që nga tregimet e para e deri në fund të tyre, kemi të bëjmë me një temë të rritës së një fëmiu, Bardhës, e cila sipas autores nuk trajtohet nga prindërit siç duhet, deri te prishja e marrëdhënieve familjare, si arsye e dashurisë ndaj pasurisë së xhepit e jo të shpirtërores së ndjenjës ndaj bashkimit familjar. Autorja na njofton se Bardha, si kryepersonazh i këtyre tregimeve, fjaloset në vete me mendimet edhe pse në kaos çastesh, ajo buzëqesh për të treguar çiltërsinë e çasteve të jetës fëmijërore dhe mesazhin e të qenurit fëmijë i lumtur mes trazirave. Ditëlindjet e Bardhës prishin ato momentet e mira, kështu edhe vie deri te prishja e imazhit të fytyrës së saj, deri te pikëzimi i lotëve edhe pse është çdoherë e buzëqeshur, na jep të mendojmë se dikur dhe disi, gjithçka e ka fundin e vet; buzëqeshja e ka lotin, gëzimi-hidhërimin, malli-rinjohjen, humbja-rigjetjen, e kështu duke u shëtitur nëpër katrahurat emocionale që e bëjnë jetën edhe më interesante. Bardha duke e pasur parasyshë se lumturia nuk qendron tek njerëzit e pasuruar në xhepa, por te njerëzit e pasuruar në mendje, vendos të largohet nga prindërit, ku edhe shkollohet e qëndron e vetme me dadon që e kishte rritur. Që të vetëm prindërit, ata u plakën, kështu duke e marrë vesh se mjetet financiare janë formalitete e dashuria ndaj fëmijëve është hyjnore e pazëvendësueshme. Në disa raste na jep të kuptojmë se ndjesia shpirtërore ndaj prindërimit zbehet, vyshket, humbet, duke u tretur deri te një marrje e veprimit, qoftë largim, vdekje, lotim, apo përmallim i heshtur, që kumbon deri në frymën e fundit shpirtërore. Ndjesia për të qenë e dashur me prindërit, te Bardha nuk qëndron, se çdo ditë e vret jo-dashuria, mllefi, zënkat, urrejtjet, që e sforcojnë rininë e fëmiut dhe e humbin një ndjenjë të parigjetur. Në

dëshmitë e këtyre suazave të tregimeve, autorja na mëson se duhet dhuruar dashuri, së pari familjare e pastaj shoqërore, gjë që te personazhet e autores nuk ndodhin edhe pse në fillim ka pak fluska të dashurisë së rritës dhe kumbimit të gjidhënies filozofike, por fundi është një melodi e trishtë e ndarjes dhe çasteve të ëmbla familjare duke i shndërruar në peshë largësie.

Artikullim i moshës dhe stinës poetike

2

Pjekuria e moshës, nuk mashtrohet me atë poetike të poetes, me një sharm të talentit krijues, kështu duke u bërë e veçantë në ndërtim e mesazh, në formulë të jetës e në përkushtim letrar. Duke vazhduar në subjekte, poetja tregon një talent më të pasur filozofie të pjekurisë stinore poetike, meqë edhe mosha është aq e freskët për të treguar një dimension të gjerë krijues, kështu duke e dëshmuar tonin e saj ndaj fuqisë së përkushtimit, të mendimit, të arnimit, me plot përpjekje formuese krejt individuale. Poetja si qëllim e ka shkakun, ndëgjegjen, maturinë, ndjesinë, e me radhë duke vazhduar deri te një përkushtim i natyrës së ngjyrave të jetës, me plot kureshtje e seriozitet të fjalës. Duke luajtur me poezinë i del diçka interesante dhe e kapshme për lexuesin me një përçues të thukshëm realiteti. Në fillimin e ciklit poetik ***gjithçka e nisur në heshtje***, autorja spikat disa forma artistike e emocionale kur edhe me një shprehje të veçantë enumeracioni e urtësie, niset për në destinacionin e duhur paçka se edhe në brendësinë e saj ka fluska në përkushtim shkronjash duke iu drejtuar Manastirit ku, vendi, vjetërsia, kënga, kalldrëmet, ia kujtojnë edhe dashurinë e parë ndaj secilës pjesë të mbrojtur me fanatizëm, që nga shkronjat e deri te tradita, duke mbaruar kështu me rimën e puthitur, si gjendje emocioni dhe respekti. Kështu duke vazhduar me hapa poetik, autorja na jep ndjesi, rol, përkushtim, forcë, ku edhe shprehet:

Forca është ajo që na mban të ngjitur

Në moment kur bota duket e ngrirë

Një zemër e shpirt ajo rritë pafund

Poezia: **FORCE**

Fuqia shprehëse mbart një tematikë të forcës, por me një përkushtim të veçantë, ndaj reales dhe të kapshmes, guximit dhe momentit, se me autoren njihemi përmes vargut poetik me një botë të njerëzimit dhe kafshërimit që na jep këshilla ndaj fuqisë dhe çastit, se për të fuqia e zë çastin me një antitezë kundërshtimesh e ligjesh që sot, fatkeqësisht, këto ligje bëhen nga vetë Bota e Forcës, ndaj jep këto leksione filozofie që dëshirojnë ngapak thellim kuptimi e porosit. Në anën tjetër, kemi edhe një kuptim të së veçantës, asaj që bie në shtrat me po të njëjtin qëllim e ajo është forca që përballimin e zemrës dhe ndjesinë e shpirtit e rrit me një përkushtim të pafund, me një periudhë të gjatë që në secilën kohë i jep rinjohje e vlerë për ta shtyer drejt një diçkaje deri në rimëkëmbje të çilëtrimit jetësor, të lulëzimit shpirtëror. Në ciklin e radhës: **dashuri e ndjesi këto emocione**, takohemi me një lirizëm të pastër sa urryes aq edhe dashurues deri në palc, fyturazi me stinë ngjarjesh me shumë përkushtime formulimi deri te një masë e duhur, Suhjela arrinë ta ndajë *shapin prej sheqerit* që të jetë sa më e kuptueshme dhe e pastër me fjalën e shkruar në libër, me plot sukses, pasion e dashuri për shkrimin. Posa të zgjohet, i kujtohet dashuria si kryefjalë për çdo alfabet, si ndjesi për çdo përmallim e mbi të gjitha si kujtesë për çdo portret. Fillimet i ka të heshtura, se për të jeta nuk është e heshtur, ndaj mendon se nganjëherë më e mirë është heshtja sesa qasja në kaose. Ngjasimet i ka piktura se ngjyrat nuk ia pikturojnë dot dëshirat, pra vendos që në rend të parë të çdo pune, të ketë së pari dashuri që suktesi mos të mungojë. Me emocionet nuk takohet rastësisht, se çdo emocion e ka derën e rastit, me përkushtimet ndaj nënës e babait nuk trazohet në mendime, se mendja e kthjellur e saj di aq bukur të shkruajë, saqë shkrimi venitet me kryefjalën e dashurisë, së pari prindërore e deri te ajo atdhetare e shoqërore. Duhet përmendur se tingujt rimues i mban në rezervë, jo që nuk ka talent, por rimën e konsideron si veçanti përkushtimi e respekti me një shkallë të lartë dashurie si në këtë rast:

S'ka si Nëna si njeri

Të jep bukë e dituri

Të jep ujë të mëson

Ti pa nënën s'ke ku shkon

Poezia: **NËNA**

Pra, nënës i drejtohet me rimë të pakursyer me një elegancë forme dhe me një akt të pozitës me nivel të kapshëm. Nëna si simbol i dashurisë prindërore, asnjëherë nuk shpreh përtesë për fëmijët e saj, ku ndër shumë dëshmi e kemi frytin e ri fëmijëror të Suhejlës, duke vazhduar kontratën e pasqyrimit ndaj përkushtimit mbi marrëdhëniet prindërore e fëmijërore. Në procesin e rritjes, sigurisht që hyjnë edhe ushqimet e nënës, që nga buka e deri tek ushqimet e diturisë me plot shije dhe oreks të pasosur, ku poeten e mrekullojnë dhe në kohë të re, me raste sikur i duket që është duke shëtitur me aromën e kujtimit, me shijen e ushqimit, me përqafimin e prindërimit, me lojën e shoqërimit, pre nga e cila dorëzohet dhe e bën një pauzë të jetës së tashme, duke e shijuar të kaluarën. Si revoltë, si shakak e si ndjesi, autorja nuk e pëlqen lotin edhe pse jeta është e pamundur të jetë pa praninë e tyre, lindjeve, vdekjeve, morteve, e me shumë gjasa e konsideron poezinë si çlodhje fresku ndaj gjërave që nuk i ka në qejf, paçka se nuk i do kurrë, ndaj edhe shprehet me dëshirën e mbajtur peng:

Ah sa do të doja...

Që duart e mia të mos prekin lot kurrë

Poezia: **LOTI**

Pasthirrma *ah* sikur e godet me një gjendje të padëshiruar me mllef të dendur prej ngjarjesh, kujtimesh, rrëfimesh, më shkurt, si një shkëputje e gjatë ndaj një ndjenjeje me aq dhimbje, kundërshti, inat, apo edhe si një largesë ndaj një ditirambi lirik, kumbues mbi gjërat që e kanë të papritura me më shumë të goditura si arsye e mosmarrjeve të vendimeve. Në këtë rast, nuk duhet menduar se subjekti lirik është gjatë gjithë kohës në presion të mendjes, duke shprehur në varg fjalën, por kemi të bëjmë me një çast të ndjenjës lirike, ku autorja me këso shkrimesh mundet edhe të ndodhet me raste e vetmuar, e inatosur, për të arritur plotësimin e

vetmisë me poezi, shkrim e krijim, gjë që është edhe shenjë e mirë për të dalë nga muret e vetmisë, duke shkruar, duke i vendosur në spikamë gjërat që e pengojnë, duke ecur prej vërshimeve, në botë ëndrrash me një lutje që të mos ketë më lot kurrë.

Poetizimi i timbrit

3

Përzierja e fundit niset me një trazirë të ciklit: ***gënjeshtër, kjo mbretëreshë e çdo syri***, me një larmi ngjyrimesh goditëse, edhe pse në këtë libër dominon dashuria si: kuptim, ndjesi, përkushtim, por edhe me disa ndërhyrje që mund ta prishin hyjnoren, me atë që jeton njeriu, me atë që e krijon fëmiun, pra, Hyjnoren Nënë, se nga ajo u krijua bota, me të u nis gjithçka për t'i dhuruar njerëzimit shumëçka. Në këtë cikël kemi: urrejtje, valë, humbje, nënçmim, si një dihamë rastesh frymëkëputur që Suhejlës i jep ngapak makth, por që e shndërron në fuqi jete, talenti e ideje. Misteri i fshehet në errësirën e natës, duke i shkaktuar një frikë të epur me një ndërthurje mendimi, kur edhe me raste e fut në paranoja, por autorja e posedon mençurinë, vendos që të bashkëpunojë me këtë mister, duke e mashtuar deri në zbulimin e gjërave që ai ia tregon, jo detajisht, por sipërfaqësisht, për të ndenjur e informuar për çdo gjë rreth të zezës së natës. Vala për të është ndjenja, luhatja, përplasja, duke u shndërruar në venitje gëzimesh e hidhërimesh, me përplot adhurim e ndjesi për një harmoni timbresh të bukurive dhe ngjyrave të ngrohta e të qëndrueshme. Të gjitha këto tema që i përmenda deri më tash, bien në mëshirën e fatit, me po këto shprehje:

Mëshira si më i miri emocion

Ku ne e mendojmë

E shpesh rrezikojmë...

Fatin tonë s'e dimë po presim një kthim të mirë

Poezia: **MËSHIRA**

Si pëshpëritje e zëshme ndaj të mirave e të këqijave na jep të dallojmë të bardhën dhe të zezën, pas gjithë atyre çelësash të humbur, kështu kthehet në mëshirë, aty ku të gjithë duhet domosdo të marrin dorë, t'i lënë urrejtjet, mallkimet, zhgënjimet dhe të pasurohen me shumë gjëra më të bukura sesa peshat e trazimeve, që nuk mbartin asgjë tjetër, veçse ushqime psikike jo të duhura në kohë dhe vend, në shkak dhe në mënyrë, deri te pasoja familjare e shoqërore, kombëtare, ndaj edhe nuk i do këto gjëra.

Me tregime e poezi rinore, autorja Suhejla AGAJ na tregon jo vetëm gjendjen e saj shpirtërore, por edhe atë që revoltohet që nga fillimi i librit e deri te një ndërhyrje estetike, me përplot sharm dhe ngjyrim që i ka dhënë poezive dhe porosive që dominojnë me përplot dashuri, emocion, harmoni, duke treguar kështu se jeta nuk është aq interesante nëse nuk do të ketë edhe harmoni katrahurash, dyshimesh, por gjithçka sipas poetes ndodh për të mirën e njeriut. Këtu është hapi i saj i parë, këtu është dëshmia më e bukur e stinës së jetës dhe asaj rinore poetike, përplot sharm, edukatë në varg dhe përkushtim në tematika. Duke e parashikuar pjekjen e saj në poezi dhe tregime, letërsisë shqipe rrjedhimisht po i vie një krijuese e dalluar me prespektivë.

Shkurt 2025

Biografia e autores

Suhejla A. Agaj lindi në Tiranë, më 16.11.2010, që në fillim, mësimet i vijon në Shkollën „ASDRENI” në Pejë. Tashmë në klasën e tetë, mori guximi që ta bëjë këtë përmbledhje tregimesh e pozish, por, pa u ndalur as me mësimet që është e shkëlqyeshme. Jeton në Pejë, me prindërit e saj, Afrimin dhe Gentianën. Kjo është përmbledhja e parë e saj me tregime e poezi.

Shtëpia Botuese

Libri i m

Çmimi: 5€

ISBN 978-9951-390-92-7

9 789951 390927